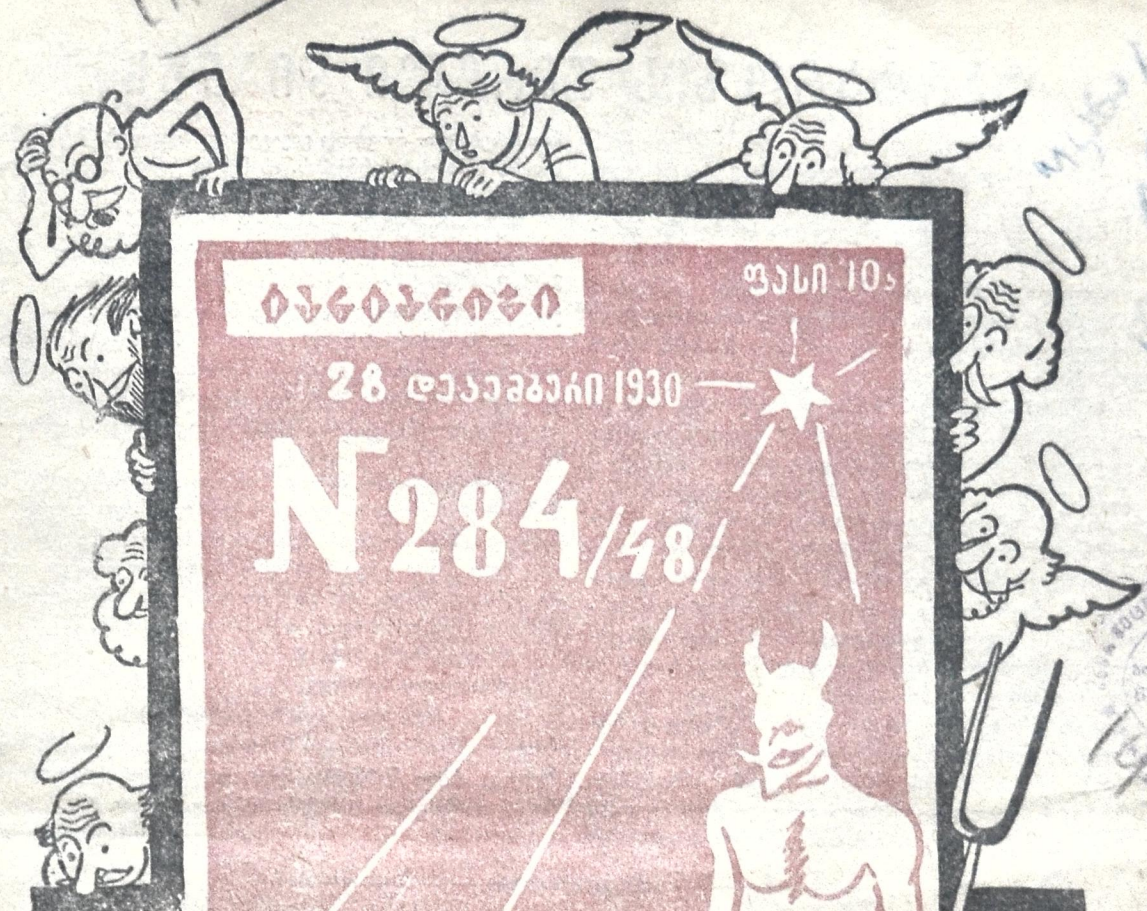

11/19/30 1930

1930
1930

ბეჭდვები

ფანი 105

28 დეკემბერი 1930

№ 284/48

1930
28/12/30
ნოემბერი

ახალი უმბა

ტარტაროში:-- "წასვლა სჯობს წარმავლისა არ დაუმოწმება ხანისა"

ტარტაროზის წერილი ნიანგს

ძვირფასო ნინგო!

უპირველესად ყოვლისა მიიღეთ ჩემგან გულწრფელი სალამი.

რამდენიმე დღეა რაც ინვალიდთა სასახლეში მომათევს.

მართლაც რომ დაებებებულვარ, ჯანი გამტეხია, ფეხზე ძლივს დავდივარ. საკვირველი აქ არაფერია. ვინც წარსულს იცნობს, მას არ გაუკვირდება ჩემთვის ასეთი ბედის წვევა.

საკვიროთა სიმართლის თქმა. თვითკრიტიკა იმას კი არ გულისხმობს, რომ მხოლოდ თავის შეცდომები აღიაროს და ღვაწლი დაფარო, მიღწევები მიჩქმალა.

შეცდომები ვის არა აქვს. მათგან დაზღვეული არავინ არ არის. თვითკრიტიკის მიზანიც ის არის, რომ შეცდომებს ვასწორებდეთ, შეცდომებზე ვსწავლობდეთ. მეც შექონდა შეცდომები, რაც არ დამიმაღლავს და რასაც ვასწორებდი, მაგრამ ამავე დროს დამსახურებაც აქვს. საბჭოთა წესწყობილების განმტკიცებისათვის სხვებთან ერთად მეც მიბრძოლია. რამდენიმე წელიწადია, რაც პირნათლად ვემსახურები მის.

თავის ქებით, ან ყოყონობით ნუ ჩამომართმევ და რელიგიის წინააღმდეგ ბრძოლაში დიდი ღვაწლი მიმიძღვის. ჩემსა და ღმერთის შორის ბრძოლა მუდამ არსებობდა. ამ ბრძოლის შედეგი ყველასათვის თვალდანახულია. დღეს ღმერთი დამარცხებულია, ისიც ინვალიდთა სასახლეშია

მოთავსებული. როგორც გავიგე ხელისუფლება მუზეუმისათვის ინახავს თურმე მას. ის ჩემზე უარეს მდგომარეობაშია. ძლივსა მიცნო.

ჩემი უბედურება გაუხარდა:

— აჰა, ეგეც შენ, ჩემო დაუძინებელი მტერო. მეც, მაგრამ, — შენც! — დანახვისთანავე მომამახა და მის დაღრეჯილ სახეზე სიხარულის ელფერმა გაითამაშა.

— რა გიხარია, შე უბედურო! შენ ხომ ქვეყნად არავინ გრჩება, მოისპე, გადაშენდი. ერთათ-ერთი რომის პაპი გყავს და ისიც მალე შენს მდგომარეობაში ჩავარდება. მე კი ღირსეული მემკვიდრე **ნიანგი** მყავს-მეთქი! — ვუბასუხე.

ეს სიტყვები მას ალბათ ლახვარით მოხვდა გულში, წამოიწია, უნდოდა საწოლიდან წამომდგარიყო და ყელში მცემოდა, მაგრამ ვეღარ შესძლო და სარეცელზე დაეცა. მეტი რაღა უნდა მოგწერო, ძვირფასო ნიანგო, იყავი კარგათ, მხნედ, არ დაინდო საბჭოთა წყობილების მტრები ვინც უნდა იყოს, შინაური თუ გარეშე.

27 დეკემბერი 1930 წ.

ინვალიდთა სასახლე

შენი ერთგული ტარტაროზი

რედაქციისაგან: „წერილი მივიღეთ აშხ. ნიანგისაგან, რომელსაც ასეთი წარწერა აქვს: „დაიბეჭდოს „ტარტაროზი“-ს უკანასკნელ ნომერში პირველ წერილად“.

ნიანგი

ო ზ ი ც ი ა ლ უ რ ი ც ნ ო ბ ა

წუხელის ღამით ყოფ. „ტარტაროზი“-ს რედაქციის ბინაზე შეიკრიფა თანამშრომელთა და მკითხველთა კრება, რომელზედაც მოხსენებები გამოვიდა ს. თ.-ისა.

მან განაცხადა:

— ამხანაგებო, ტარტაროზი გადადგა.

— უფრო სწორად, გადაყვენეთ! — ბოხი ხმით ისროლა რეპლიკა ყუმბარამ.

— ეს ამდენხანს უნდა მომხდარიყო! — ჩაილაპარაკა ჰაზირამ და მოკლუქებული ჯოხი კისერზე ჩამოიკიდა.

— ახალ ხეი ისოფალია — ნიანგი ჯერ კიდევ არა სჩანს. ენლანდელი ჩვენი მდგომარეობა მოგვაგონებს რაი... პირველ დღიებს, როცა ჯერ კიდევ არ არის ჩამოყალიბებული ახალი ხელისუფლება, მაგრამ არც ძველი ხელისუფლებაა სათავეში.

ამხანაგებო — განაგრძო აშხ. ს. თ.-ამ, — ხალხს ჩვენ უნდა ვაფრთხილოთ, რომ ეს, ასე ვსიტყვათ, უსისხ-

ლო რევოლუცია, საქმეს წინ წაიყვანს და ამიერიდან ჩვენი იუმორისტული ჟურნალი უნდა გახლეს ღირსეული — ამრომელი საბჭოთა კავშირის სხვა მის მსგავს ჟურნალებსა.

ამხანაგებო, ჩვენ ვამბობთ:

— არ არსებობს ღმერთი, ქრისტე და მთი ამქრები.

მაშასადამე, არ არსებობენ ტარტაროზი, ეშმაკი და მათი კამპანია.

ამგვარად ტარტაროზი თავისი სოციალურ წარმოშობით მიუღებელი ელემენტია.

აი, ამიტომ რამდენიმე ამხანაგებმა მოვახდინეთ გადატრიალება.

— რომელიც ლოგინში გადატრიალებზე უფრო ადვილი გადატრიალება იყო! — წამოიძახა ონისიმემ და იქვე განაგრძო ძილი.

— უნდა ითქვას სიმართლე, რომ წინააღმდეგობა არავის გაუწევია.

— ანდა ვის უნდა გაეწია, როცა ტარტაროზი არასოდეს არ არსებობდა! — დაუმატა ისევ ყუმბარამ.

— ნიანგისა და ბიბლიის შესახებ

რას იტყვი, აშხ. ს. თ.-ია? — შეეკითხა ისელი.

— მე შენ გეტყვი და ვერ გიპასუხებს! — გადაუხურულა ისელს ტერსიტმა.

— ბიბლიას ნუ მოავგონებთ, თორემ ზეპირად იცის და გაითენებამდე ილაპარაკებს! — ამოიხრა ახლადგადვიებული მადლუხამ.

— ერთად გეტყვი ორივეს შესახებ, — განაგრძო ს. თ.-ამ. — გადაშალეთ ბიბლია, გვერდი 215, წიგნი მოსესი ლევიტელთა მიმართ და წაიკითხავთ: „ქვეწამავალნი, რომელნიც ძვრებიან ქვეყანასა ზედა... და ზვითქი, რომელ არს ხმელსა ზედა“.

ხვითქი, იგივე ნიანგი ცხოვრობს თბილ ქვეყნების ზღვებში, მაგონ ამის შესახებ თვითონ გეტყვის თქვენ, როცა ხელისუფლებას სათავეში ჩაუდგება.

ამ დროს მოვიდა რადიო-ცნობა: „გამოვემგზავრე. პირველ იანვარს დილით საქართველოში ვიქნები და მზვიდო.“

ნიანგი

შობის წინა ღამეა. რაღაც 8-10 საათის შემდეგ უნდა დაკრას საათმა, როდესაც პრიმიტიულ ქალაქ ნაზარეთში (სადაც მაშინ კონკაც არ ჰქონებოდა), კვალიფიციორ მუშახელს დურგალ იოსებს შეეძინა ერთადერთი ვაჟი იესო.

გარეთ ცივა. ქუჩებში ელექტრონი ბრწყინავს. ქარხნებში მესამე ცვლა მუშაობს. სახლში, სადაც ეს ამბავი ხდება, თბილა. ყოფილი ღვდლის, ამჟამად ჩვეულებრივი მოახგარიშის ბინა ელექტრონით არის გაჩირადუნებული. ყოფილი ღვდელი, ამჟამად კოოპერატივის ნოქარი, ყოფილი დიაკვანი და დღევანდელი შიკრიკი — ყოფილი მნათე.

— ხნისა მცირეა შემდეგ დაკრავს თამი, როცა იესო იშვა წილისა შინა აბრაამისასა! — ამბობს ყოფ. დააკვანი.

— რომელი ამბრამის წილს ამბობ კაცო, რომელი ამბრამი იყო ფუმბიძე, ამ ნოქრობამ ასე გამოგარჩოქტა? — უჯავრდება ყოფილი ღვდელი, — როდის იყო რომ ამბრამმა იესო შვა?

— უკაცრავად მამო, წილსა მარიამისასა, თუმცა ეგ არ სკვლის ჩვენი საქმის ვითარებას...

— წამიკითხე რა სწერია მეგ გაზეთში!

— აქ ვიღაცა მუჟის მოწოდებაა...

— ვინაა თუ იცი ეგ მუჟი? ეტყობა ვინმე უცხოელია...

— არ ვიცი ვინაა, მაგრამ დიდი კაცი უნდა იყოს. ა უყურე:

„მუჟის გავლენა შეუჩერებლად იზრდება, მასები ირანზეზიან მუჟის გარშემო, მუჟის რიგებში მილიონიანი არამია...“

— ალბად სამხედრო პირი იქნება! — არ ვიცი! (განაგრძობს).

„მუჟის უჯრედები ყველგან უნდა დაარსდეს, მუჟმა უნდა გაშალოს ფართო ავტაცია - პროპაგანდა“.

— ავტატორი ყოფილა, ვინმე დიდი ბოლშევიკი იქნება! — კმლაე ამბობს ღვდელი.

— ეტყობა უპარტიო არ უნდა იყოს, — ადასტურებს მნათე.

„მუჟის უჯრედები მთელ მსოფლიოში მოედო და მისი სახელის ხსენებაზე თრთიან რელიგიის კულტის მსახურნი“.

— ალბად კომინტერნი მუშაობს და იქიდან სწვდება მთელ ქვეყანას, ეგ ალბად ძველის ძველი კომუნისტი იქნება...

„ახალგაზრდობა განსაკუთრებული აქტივობით უნდა დაირაზმოს მუჟის რარშემო“.

— უყურე, უყურე, რყენიან ახალ-

ღმერთი: — თავს ვუშველოთ, ტყის მცველი გამოჩნდა.

გაზრდებს... ერთი თვალთ მაჩვენა, რა კაციე ეგ მუჟი.. გაჯავრებით ამბობს ყოფილი ღვდელი.

ჩუმდებიან. ბუნარში კენესით და ვაივაგლახით იწვის ნედლი შეშა.

— უცებ ქუშიდან მოისმის ძახილი: — მუჟს გაუმარჯოს! ფართო გზა მუჟს! მუჟი მოდის!

ყოფილი ღვდელი შიშით ეკერის ყოფ. დიაკვანს. მნათე პირუტყვის იწერს.

კარები ფართოთ, იღება და გივივით მოძობის მეზობლის ვაჟი.

— გამარჯობათ, რამ შეგაშინათ, დემონსტრაციაა ქუჩებში!

— აქაც მოვა შეილო?.. რა სიკეთე მაქვს რომ მივიართვა...

— მუჟი? მუჟს მირომევა არ უნდა, თითონ მიირომევეს, მუჟი ძლიერია...

—ომერთმა უშველოს, მაგრამ აქ ნუ შემოიყვან... საიდან ჩამოვიდა?

— ვინ, მუჟი? აქ არის კარგი ხანია.. ჩვენ ყველა შიგ მუჟში ვართ...

— დიდ არს უფალო სახელი შენი... როგორ მუჟში ხართ, კაცში?

— არა ამხანაგო, მუჟი კაცი კი არ არის, ორგანიზაციაა: მ.უ.კ. — მებრძოლი უღრმეთოთა კავშირი...

მუჟი ქვეყანას მოედო და ყველგან სინათლე შეაქვს, ხუცებს და ბერ-მონოზნებს ერეგება აქედან იქით, საიქიოსკენ! წამოდით, ჩაგწეროთ მუჟში...

— ამა მე სიცხე მაქვს ორმოცი გრადუსი, — შიშით ამბობს დიაკვანი.

— ვაიმე, პაპასკირი გამოჩნდა, — ყვირის ღვდელი და დაბლა ეცემა.

ბმრსბმ.

უმბა ლემლისა

აი, აღილო, აღილო!
 ღვედლო გრძელა - გრძელაო;
 დიაკონი და ხუცესი
 შენ დაგენაცვლოს ყველაო.

ყველით და კვერცხით გატენილს
 გშვეროდა ყავარს გდებაო;
 ფოფოლია თუ მღვდელს უყვარს,
 ის ღვედლით გასუქდებაო.

ეკლესიიდან ზარები
 სოფელს გასძახის „ზრესაო“:
 „მოდით ყოველთა მომსვლელთა,
 ქრისტეს შობაა დღესაო.

ბეთლემში იშვა, ბავაში,
 ქალწულად დედა შერჩაო“!
 ეს რომ იოსებს აუწყეს,
 მან მხრები აიჩეჩაო.

ერთი წელია ხასად მყავს,
 რა სიქალწულე დარჩაო;
 ღვთის ძედ ჩემს ნაყოფს სხავედენ,
 მე მეკუთვნიდეს „ბაღაო“?!

ძე ჩემი ა' ის, ვერ დავთმობ!
 ღმერთმა მიჰქაროს ცაშიაო!
 ჯავრიან გულზე ღვინო სვა,
 ხედ დაყოლა ხაშიაო.

ასე ბავაში მივიდა,
 სადაც ძე ეწვა, შობილი,
 მხოლოთ, ძე რადგან ღვთის იყ-
 იესო ქრისტედ ცნობილი,

მას ნივრის სუნე რომ ეცა
 და დააცხინკვა ცხვირითა,
 შენი იოსებ დურგალი
 ბაგით შორს გააჯირითაო...

და ცხადი არის, მამობაც
 მან დაუწუნა ამითა,
 თუ ხაშის ჭამას დილით არ
 შესცვლიდა ღვედლის ჭამითა...

მას აქეთ იცნო ღვთის ნება
 ჯან, იოსებმა წვერ-გრძელმა:
 და ასე შობის საუზმედ
 აშიც შესცვალა ღვედელმა!

სურნელოვანი პურია,
 კვერცხით და ყველით ტენილ
 კიყვარდეთ ცხელი პურიდან
 უეთრ ფაფად გადმოდენილი!

თანაც რომ სიგრძე-ფორმითა
 ჰგავს იოსების წვერებსა,
 და გვერდს უმშვენებს ოირსებით
 ტაბლებს თუ სეფისკვერებსა!...

ონისმე.

სნობილი ღოჭტორი — დეზინფექტორი

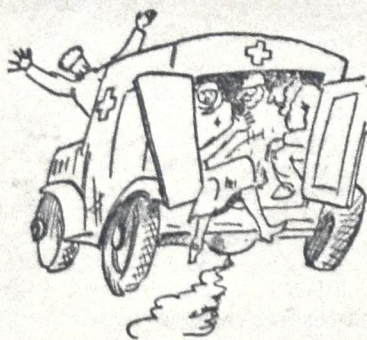
საწყალი მამაჩემი!

რას იფიქრებდა, რომ მას თბილისში საექიმოდ ჩამოიყვანდნენ და ჩემი ბინიდან საავადმყოფოში გადაყვანის დროს გზაში სულს ვანუტევიდა. კონსულიუმის ჩვეით საჭირო იყო მისი აპჩქაროთ საავადმყოფოში მოთავსება.

ტელეფონის მიღს ხელი ვსტაცე.

— მომეცით სამოცდა რვა, საიდან არის? ჩქარი დახმარება? გთხოვთ ეხლავე გადაიყვანოთ ავადმყოფი საავადმყოფოში. რაო? ცოცხალიაო! რას ამბობ ამხანაგო! რა დროს მაგებია: გაფიქრე: ენამ ხომ არ უყვილია, — მეთქი ამხანაგო, გთხოვთ ახლავე გადაიყვანოთ. რაო? არ შეგიძლიათ? მხოლოდ უბედურ შემთხვევებში?

უბედური შემთხვევა, მაშ რა ექნება თუ ავადმყოფი ხელში ჩამაქვდა? რაო? ვინ გადაგყავთ? მხოლოდ სასიკვდილოდ დაქრილნი, მოწამლულნი, ან და გასრესილნი? ვის უნდა მივმართოთ? სადეზინფექტორი კამერას? რას ამბობ ამხანაგო? რა მაქვს სადეზინფექციო, ან საკამე-

ავტომობილი ინჯღირეოდა...

რო? ამხანაგო, ილლო, არ გესმის? ტელეფონში არაფერი ისმოდა.

მომეცით 24—04. საიდან არის?

სადეზინფექციო კამერა? გთხოვთ საჩქაროთ გადაიყვანოთ ჩემი ავადმყოფი საავადმყოფოში. რაო? მძიმე თუ არის? რა მოგახსენოთ. დაახლოვებით ხუთი ფუთი იქნება. რაო! ასე თქვი ამხანაგო, იდახ. მძიმე ავადმყოფია. სიტყე აქვს 41.

რაო? სოციალიური მდგომარეობა? გლეხია, ამხანაგო. კოლექტივის წევრი. წლოვანობა? სამოცდა ათის. სად მსახურობდა? სოფელ ეკლანხეთში, მიწის მუშად. ცოლიანია თუ უცო-

ლო? ამხანაგო, როგორ შეიძლება ანკეტის შევსება? გთხოვთ გადაიყვანოთ ავადმყოფი და გიხსლებით კამერაში და ანკეტასაც შევავსებ.

რაო? დღეს ვერ მოასწრებთ? რატომ? ერთი კვირის გადაუყვანელი ავადმყოფები გყავთ? რიგში ჩამწერთ? ამხანაგო, ამხანაგო, 1-ლი მივასახე ტელეფონში მაგრამ ჩემი არავის ესმოდა.

ღამე თეთრად გავათენეთ. არავის გვიძინებია. ავადმყოფი მთელი ღამე კენესოდა.

გათენდა.

ყოველ წუთში მოველოდით სადეზინფექციო კამერის ავტომობილს.

12 საათია.

ავტომობილი არ ჩანს.

გავიდა ორი, ოთხი, ექვსი საათი. რვა საათზე, როგორც იყო ავტომობილი გამოჩნდა.

— სად არის ავადმყოფი? — გაისმა ბოხი ხმა და ოთხმა მაღალი ტანის თეთრხალათიანი ახალგაზრდა შემოიჭრა.

— ის არის! — მიუთითე ავადმყოფ მამაჩემზე, რომელსაც წასაყვანად ამზადებდნენ.

— აბა, ჩქრა, წავიდეთ! — მიმართა მან მამაჩემს, რომელსაც სიციხის გამო სახე აელვარებოდა და სრულ გონებაზეც არ იყო.

— ვინ არის ნეტავი, — მაი კაცი? რა უნდა ჩემგან? შეშინებული თვალებით და ტირილის ხმით მომმართა ავადმყოფმა.

— მამა, ნუ გეშინია, ეს ექიმი, დოქტორი, — განგებ ვთქვი, რომ ავადმყოფზე დეზინფექტორს ცუდად არ ემოქმედება...

— ამხანაგო, ვერ ხედავთ, რომ ავადმყოფი ფეხზე ვერ დგება... წადით, მოიტანეთ, საკაცე.

— არა უშავს. ავადმყოფს გარბა მოუხდება, მხრებში შეუდგეთ! — სთქვა მან.

— ამხანაგო, გთხოვთ მოიტანოთ საკაცე! — ისევ მივმართე მას.

— მე ჩემი საქმე უკეთ ვიცი, საკაცეს ორი კაცი სჭირდება, მე კი ერთი ვარ.

— ერთიც მე ვიქნები, წადი მოიტანე! — კატეგორიულად მოვთხოვე მას საკაცე.

როგორც იყო დავითანხმე

რამდენიმე ხნის შემდეგ ავადმყოფი ავტომობილში გყავდა და მას გვედით მე და მოწყალეების და უჯგუქით.

ავტომობილი დაინძრა.

— ვაიმე, ვაიმე ქვეყანა იქცევა, სახლი თავზე მენგრევა! — ყვიროდა ავადმყოფი.

მართლაც ავტომობილი ისე ინჯღირეოდა, რომ ჩვენ რეზინის ბურთებით ვეხუტებოდით ერთმანეთს.

დეზინფექტორი კი შოფერს გვირდით უჯდა და ასე მღეროდა:

„დეზინფექციურ კამერას დანჯღრეული ავტო ყავს ავადმყოფსა რა მოარჩენს, ვინც ამითი გადაწყავს.“

როგორც იყო საავადმყოფოში მივალწით. ავტომობილიდან საკაცე გადმოვიღეთ და მისალბე ოთხში დავდეცი.

— აბა, გასცალეთ საკაცე! — ბრძანა დეზინფექტორმა.

— როგორ თუ გავსცალეთ? — გაკვირვებით შევეკითხე მას.

— როგორ და ისე გასცალეთ!

— ხომ ხედავთ ამხანაგო მძიმე

ხელში მამაჩემის გვაში შემარჩა...

ავადმყოფია, მისი ერთი საკაციდან გადმოყვანა მეორე საკაცეზე დაწვენა შეუძლებელია, საჭიროა მისი პირდაპირ პალატაში შეყვანა. ეს არის ერთი წუთის საქმე! — აუხსნა მას ახალგაზრდა მორიგე ექიმი ქალმა. დეზინფექტორი თავისას მოითხოვდა.

იძულებული ვიყავით მისი ბრძანება შეგვესრულებინა.

ის იყო ავადმყოფს ხელი მოვიკიდეთ, უნდა წამოგვეყვინებინა და მეორე საკაცეზე დავეწვიინა, რომ ხელში მამაჩემის გვაში შემარჩა...

ამ სურათს ყველა მწუხარებით შესცქეროდით, დეზინფექტორი იქვე იღვა და თავის საკაცეს მოელოდა. ყუმბარა.

— ვანო, თუ ძმობა გწამს, მითხარო: სად ყიდულობ ამდენ ღვინოს, ან რა ფასებში?

— ვაი, შენ დაგიდგა თვალები. წელიდან მაინც ვერ დინახე ჩვენი სარდაფიდან რომ ამოვიღოდი ღვინით დატვირთულ მუშასთან ერთად?

— სადაა, კაცო, ის ოხერი, თქვენს სარდაფში? მე ვგ პირველად მესმის.

— უი შენს პარტონს უბედურს, რაღა ჰშიერ-წყურვალი მოკვდება შენს იმედზე დამყარებული?! ბიჭო, პატიმართა დამხმარე კომიტეტის ღვინის საწარმოო სარდაფი აღმასკო მის ქუჩის 12 ნომერში ქვეყანამ იცოდა და შენ ოჯახდასანგრევეო, შენ რამ შეგიკრა ფეხი, რომ ერთხელ მაინც არ შეიხედე შიგ?

— მაპატიე, მაგ დაუდევრობისათვის ბოლოში ვიხდი, მაგრამ ერთი ეს მითხარო — იქ ტყვილა ხომ არ არიგებოდა ღვინოს?

— ეგ წაიდა და ჰკითხე კომიტეტის მდივან ვალიკოს! შეიძლება შენი ხართი იმდენად არ მოიღვას, რომ ტყვილა არ მოგცეს, მაგრამ აღარც უიმი-სო იქნება, — სამ თუმინან ღვინოში 10-12 მანეთს ვერ გადინდი, შე გლახა?

— ბიჭოს, რას ამბობ, კაცო ვინ მამაძალო და რჯულძალო არ გადინდის! ეგ ხომ მართლა მუქათათ ყოფილა!?

ერთი თუ ორი დღის შემდეგ „დახმარება“-ს გამგეს წარუდგა კაცი ბარათით ხელში.

ბარათში ეწერა:

„შიეცი თვითღირებულ ფასში ერთი ველიო ღვინო 12 მანეთად“.

გამგემ ახედ-დახედა ბარათის მიმართს ოა...

— გავკანადგურა ამ ვალიკომ! თითო ველრა კახური ღვინო ჩვენვე გვიღდება 25 მანეთამდე. ის კი ყოველდღე რამდენიმე ველიობით მაყიდვინებს 10-12 მანეთად.

და ცოტა დაფიქრების შემდეგ გადასწვიტა:

— მოდი ამას მაინც გაეატან რატევიანის ღვინოს, რომელიც ცოტა ნაკლები, 18-20 მან. გვიღდება.

მართლაც გამგემ გადაწყვეტილება სისრულეში მოიყვანა, მაგრამ... ვაი ისეთი მოყვანას.

მეორე დღეს დილით ადრე ისევ ის კაცი ღვინოს სარდაფის კარების წინ იდგა წინა დღით ნაყიდ ღვინით და ახალი ბარათით ხელში.

ბარათში ეწერა:

მდებარე დღო „ადეთიო ქაეს

„ბიჭო, შე ვირისთავო, რას მაიმუნობს! ხმა ამოუღებელივ გაატანე ამ კაცს კახური ღვინო, ხოლო ეს რა-

ხუმცხი: — წინადაც ღვინის სარდაფად მქონდა, — უამრავი ღვინო მოჰქონდათ მორწმუნეებს ზიარე ბისათვის.

ჩ ვ ე ნ ი ა მ ბ ე ბ ი

ველისციხე კახეთში განთქმული სოფელია.

იშეითია „ტარტაროზი“-ს ისეთი ნომერი, რომელშიაც ამ სოფელზე არაერთი ეწეროს.

წერილები და გაზეტები უგზო-უკლოთ იკარგება (აღბათ „თესვის კამპანიას თუ ატარებენ“).

აქაურმა ელექტრონმა ამ ბოლო დროს „არშიყობა“ დაიწყო. წამდა-უწამ თვალებს „აქნებს“, თვალბში სინათლე გამოეღია. გქიმები ბლო-ძალ ჩაბოვიდნენ გასაკურნათ, მაგრამ ვერაფერი უშველეს.

ტევიანის ღვინო ქე გამოართვი და თვალბში შეიხი. აღარ გაბედო აწი მაგეთი მაიმუნობა, თორემ...

ბარათზე ხელს აწერდა ვალიკო.

„დახმარება“-ს გამგეობამ უკმაყოფილოთ შეასრულა ვანკარგულია:

— ერთი მუშგლეხინის ყურამდე მივიღეს ეს ამბავი და მერე კი დაეინახე, რომელი მაიმუნობს!!!

კოდოლი.

თვითულ დაწესებულებაში რამოდენ მე ანტი-საბჭოთა ელემენტია მოკალათებული.

ნათქაამია: „როგორც ქუხს, ისე არა წვიმს“ (აქაურ გამწმენდ კომისიაზე ვამბობ). წმენდაზე საწყალი ზაქარა და გოპაროკა ოფლში იწურუბოდნენ, თვითკრიტიკა ფართოდ გაშლეს; მათმა სიტყვამ გასურა და ყველა უღირსები აპარატიდან გამოწმინდეს.

მაგრამ დროთა განმავლობაში „გამწმენდილები“ ისევ „შეიწმინდნ“ ე. ი. შედერენ თავთავიანთ ბუნაგში, უფრო უკეთ რომ ეთქვით, ისევ დასახდნენ თბილ ადგილებზე, ანუ მდობიო უნით-ყველამ თაეისი თანამდებოზა ჩაიბარა.

ამიტომ ესთქვი, გამწმენდ კომისიაზე „როგორც ქუხს ისე არა წვიმს“ მეთქი, ვინაიდან ზოგი-ორო თვით მოხსნეს, ზოგა - ადგილი გამოუტყველეს და ასე.

ღენბო

გამათ შიშტრიონე

„ჩან-პანი-შიე ქრისტიანოზა ვიილო“
ღვეუზაგიღან

კანკრაზ ცხრა წელიწადს დევიარები მამა და შვილი გაბრილატეული და გაფტქენილი, რაეარც საჯაეახოს სასადილოა დღეს გამოხანკალეზულ-გამოხევიტიკინებული.

საეკლესიო მიწა-წყალი კომუნისტებმა წამართვეს, (წვეერთა მაგათ პირში სული). დაერჩი 200 წლის ჯოჯოს ამარა. იგიც ვილში დევაგირაეე და ფული დოოზე ვერ გადავიხადე, ასწია და ქე წვიყვანა მეველემ. მე ქე გამომივიდა წირვა, რაეარც დანირ ქვიტირის სამკითხველოს გამოსდის წირვა უპატრონობით.

9 წლის განმავლობაში 9000 ფუთი ტრეზილი დევაქციე. (დეექტა ბოლშევიკებს სისხლი და ბალღამი).

ჯერ მარტის ცხვარიეით გამკრიქეს, სამსახურს მოეკეპითო. მართლა ქე ვიყავი ერთხანს უჩიტლად, მარა რაახა საუბედუროთ ერთ დღეს უჩენიკებს დილის ლოცვა ეასწავლე; გეიგეს და დამარტყეს ორფა პანღური. ქე არ დამასრიალეს ქონიან ნიხაფზე! ნაინც ეს კომსომოლები ცულათ შეპკრობიან და არაფრად მაგდებენ, რაეარც „ვაზის უბანი“-ს სანერგეს გამეგ გ. ძნელაქე არაფრად ავღებს „ტარტაროზში“ გაწერას.

ფოფოღია ანუსიას ეეშალა ნერეეზი; დღე ერთია და გულის ხეთქვა—ასი. (უფალ ღმერთსა ვითოვ გეასივოს გულზე, ვინც მე ამისთანა დღეში ჩამავღო).

ასე გადიოდა თვეები და წლები. მეგონა ღმერთმა და კაცმა დამივიწყათქვა, მარა რალაც ფხარი ექტა კომუნისტებს და არ ჩამაბარეს ჩემი ეკლესია?!

აქეთ ვეცი, იქით ვეცი. გადაგპარსე რამდენიმე ცხვარი, გევიკეთე წვერულევაში, ივანიას ქილოფის ქული წავერთვი. პეტრიელას — პოლსაპოშკები. მაკრინიას — შავი კაბა. ნესტორიას — პალტო. ჯევარი ქე მქონდა შენახული; გავაკრიალე სილაში, გაუყარე სინი. გავაქნიე და გამოეაქნიე საცეცხლური და დევილიდინე ალილუია.

გადოუტკიენე ნადიკენარ სილიბისტროს და გევიგდე წინ.

შობის დღეა, ხუმრობა არ გეგონოსო. ასტყდა ზარის გრაილი, წკრიალი, რაკარუქი და კაკა-კუქი. ხალხის ზღვა დადგა.

მეც ავგუზუნდი ეკლესიაში და დევიწყე წირვა. წირვა პირველი 9 წლის შემდეგ.

უცებ შემოვარდა ვილაცა კომსომოლა და დამიწყო ჩხუბი — ეს ეკლესია ჩვენნი კლუბიაო.

რომის პაპი:— ინათლების მონა ღვთისა სისხლითა დამღვრულითა ხალხისა მიერ „ღვთისისა“.

მეცა, ვეცი, მღვწე, ვღვწე, წოუქირე ხელი ყოონტში და ვახრობო. — ხომ არ გავიფიდი, კაცო? — მომესმა ყურში კვიელი. უცებ გამომეღვიძა. გავშეშდი. თუ-

რმე ცოლს ვახრობდი ლოგინში. ეკლესიაში კი წარმოდგენა მიდიოდა და ხალხის სიცილ-კისკისი გულში ეკალიეით მხედებოდა.

შობ

ქალაქთა შეჯიბრება

ბათუმში სიტყვა:—გამარჯვებას ჩემს მეტი ვერ დაიხემებს.

თან ვლებულობ, თანაც ვტვირთავ ნათ-ბუნზინით მოზრდილ გემებს.

ვიჭერ თევზებს, სულ შევეკარი ვასივალი მათი გზები.

მართალს ვაზნობ, შენ გფიცულს მკითხველო, ნუ მომიკვდები.

წელს პრომფინლანს წაგაჭარბე, გეგმაც შევეკარ სვიაისო,

შენი საქმე რუგორ მიდის, ამხანაგო ქუთაისო.

აშთაინსა გაილიმა,

გაისროლა დიდი ფრაზა!

— მე რიონებს შემოვევლე, ჩემი გული მან დასახა.

მხოლოდ ფოთის ვერ გავიგე— რას აკეთებს, რას აპირობს.

ზღვაზე ისევე თვალთმაქცობს თუ კვლავ ამაგრებს ის ნაპირებს!

შავ ქეას ბლომად ერეკება საზღვარ გარეთ იგი მგონი,

ამ შავი ქვის ხსენებაზე ამეტყველდა ზეტაფონი.

მან სიტყვა: „ფერომარგანს ვაგებ“.

და შავ ქეაზე იქვე ითქია, იმას ჩემს თავს ვაღაგავებ,

ესლა ტფილისს მივცეთ სიტყვა.

ტფილისმა კი მის მიღწევებს

არ ახადა ჯერეთ ფარდა;

მხოლოდ შეჯიბრს ყური უგდო, გაეცინა, გაეხარა.

ს. ძნელოლდი.

„ერკოპი და მრკოპი“

სიტყვა — „ერკოპი“ იმდენად პოპულარული სიტყვაა ჩვენს დროში, რომ მას ზედმეტი კომენტარები აღარ უსაჭიროება; რადგან ის თითქმის ყოველ ერის ენაზე მუშათა კოორდირებს ნიშნავს.

ცოტა უფრო რთული გასაგები გახლავთ სიტყვა „ორკოპი“ ანუ უფრო სწორად, ალბათ, „ორკობი“, რომელიც „ორისა“ და „კობისაგან“ უნდა იყვეს შემდგარი.

„კობი“ ყველამ იცის, რაც არის: ამოსულ - ამოკლებულად დაკისებულნი რამ ზედმეტი საგანი საღ სხეულზე თუ მის ნაწილზე; მაგალითად: კობი შუბლზე.

მაგრამ უფრო გასაგები ხდება ეს სიტყვა, თუ მის ასახუნელად გურულ კილოკავს მივმართავთ. გურიში „კობე“-ს ეძახიან მწარე გოგრას მავარი ქერქისაგან გამოთლილს კობებს, რომელსაც ხის ტარი აქვს გაყრილი და წარმოადგენს ერთნაირ ხელსაწყოს, რომლითაც ღრმა და დიდი ქურჭლისაგან იღებენ ღვინოს, წყალს ანუ საზოგადოთ რაიმე სითხეს.

ასეთივე კოჭობებს ხმარობენ ტანზე დასაკრავ რუსულად წოდებულ „ბანკებათ“ და ამიტომ არ შეგვიცდებით, თუ „ბანკებს“ ამიერიდან თვით ქართულ „კოჭობის“ ნაცვლადაც კი, ვინმარდათ ლიტერატურაში პირდაპირ „კოპებათ“.

მაგრამ დაუღმაროდეთ „ორკოპებს“ „ორკობე“ ანუ უფრო სწორად — „ორკობი“ ნიშნავს ზევით აღნიშნულ მწარე გოგრას მავარი ქერქისაგან გამოჭრილს კობსა და ზედ თოკებით მიმაგრებულს სარის სახელურს. ეს სახელურები ორივე გრძელია, რადგან ისინი იხმარება დიდი ქურჭლის დიდი სიღრმედან, მაგალითად, ქვევრის ფსკერიდან ამა თუ იმ სითხის ამოსაღებ-

ბად ამოსაწურავად, როგორც არის, მაგალითად, ფსკერზე დასული ღვინის ძირი, უმეტეს შემთხვევაში ამბარებული ან მრკოდ ანუ მთხოოდ დაკრეფილი ღვინის ნაწილი.

ამ მ.ზნით „ორკობეს“ ერთი სახელური პირდაპირ ტარად აკრძებული აქვს სამი ანუ ოთხი თანაწილი ძაფით, ხოლო მეორე სახელურიც მიზანგზრებულია კობზე ერთი უფრო გრძელი ძაფით ხალვათად, რათა ამ სახელურის საჭიროების დროს კობში მოქცეული ჩასძიროს ის სითხე იმისათვის, რომ კობა აივსოს სითხით, ხოლო იქიდან ამოღებულს სავსე კობს კი იმავე სახელურს ბსკერში პანლურებით ამოკრავენ და ამ ამოღებულ სითხესაც პირიდან წამოანთხევიანებენ.

როგორც ხედავთ „ორკობი“ დიდის ოსტატობით არის გამოგონილი. მის ნაკლს მზად გაცოლებით უფრო მოკლე კობისაგან შედარებით მხოლოდ ის წარმოადგინს, რომ მის ღვინის ძირად დაკრებულ ძმარისა და მთხლის ამოსაღებათ „კობე“ შესესა, ხოლო ამ კარგი ოიინის ძირა — ძმარსა და მთხლეს კი ახოვენ „ორკობეს“ მიუგდებენ ამოსაქაჩად.

და „ორკობეც“ მის და სანაქებოდ უნდა ითქვას, პირნათლად და მთელი თავისი გულ-ბოყვის სიეროველით ასრულებს ამ მაინცა და მაინც არასამართო საქმეს.

თუმცა არა საპატიო ეს საქმე მხოლოდ ნახევრად არის, ვინაიდან ძირზე დაკრულ ძმარ - ღვინოს ამოღება ამოღებაზე ნაკლებათ საპატიო სულაც არ გახლავთ, თუ მხედველობაში მივიღებთ იმას, რომ უძმაროთ გურიში არც ერთ გემოთი განთქმულს შეჭამადს არ აკეთებენ.

მიუხედავით ყოველივე ამისა, „ორკობეს“ ყველა საპატიო შრომათა შო-

რის ყველაზე უფრო საპატიო შრომად მაინც ქურის ბსკერიდან ამბარული ღვინის ამოღება უნდა ჩაითვალოს, რადგან ასეთს გურული ყველაზე უფრო გამოჩენილ ღვინოზე მეტი სიფრთხილით ეკიდება, მის ერთ წვეთსაც კი არსად დაღვრის. ქვევრიდან ამოღებულს მას ოფლისად საქმარო დოქში მოათავსებენ, კირის ზევიდან ნაჭარა ანუ ოჯინჯალზე გამოჭვილებს და იქ მის სიმარეს ხელეწინორად კიდევ ოთხი აძლიერ-ანვითარებს, რათა შემდეგ ასეთი ძმაროთ გიყვარდეთ ლობიოს შეჭამადის, ვინდ ინდაულის საცვივის შემზადება და შუქთ-ქათ ლობის გუნდის ღაზათიანად ამოვლება.

და „ორკობესაც“ შეგნებული აქვს ძმარის ეს უპირატესობა ქვევრიდან ამოღების დროს, როცა იგი ამ წითელ ძმარს ღამაზ-ფერებათ მიიღეს - მოივლეს ხოლმე ფერებზე, თითქმის წითელი ღვინით გამოტყინებულათ.

ძმრის ეს უპირატესობა ჩვენში. საქართველოში სამწუხაროთ, მხოლოდ „ერკობს“ არ ესმის.

არაგვერათ ჩემი და, შებრძნადით „ერკობის“, რომელ სათანადო სავაჭრონო გნებავდეთ, და თუ თქვენ იქ გასასყიდა ძმარი იპოვნეთ, ხახვიც ყურზე მე დამაჭირით ზედ და ძმარი დაძახებით და ასე სახელდახელო შემზადებულ შეჭამადით შექცევას რომ დაიწყებთ, „კობით“ ღვინოსაც ზედ დასაყოლებლად უკვე მე თითონ მოგაწოდებთ ჩემი საკუთარი მარნიდან, რომლისთვისაც, შიოს მარნის მაგიერ, მე საგანგებოთ ამ შემთხვევისათვის „ნოეს ვაზი“ მირქმევია.

მაწირა.

ახალგაზრდათა მხატვართა გვერდი 11

კომერცია

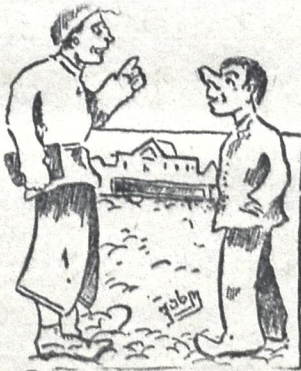
ნახ. ზოკურავასი, ქუთაისი.

— რაშია ხაჭუე, რომ ამ ერთ ვარიან შოე ლი ოჯახი გამოყოლიხართ?!
 — სახლში რომ დაგვეკლა, არ გვეყოფო და? გავეიდი ბაზარში და სახადილოში ყვე-
 ლანი მაგრაოდ გამოვძლებით.

„სტამპედინანი“

ნახ. ხოფერიასი, ქუთაისი.

— ვანო, რატომ არ დადიხარ სასწავლე-
 ბელში?
 — რა მაჩქარებს? ჯერ კიდევ ათი დღეა
 სტუდენტობის მიღებამდე.

„უბედურება“

ნახ. მშვიდლობასი, ზესტალონი.

— რა ვატარებს, ქალი?
 — როგორ თუ რა ვატარებს, ჩემი ქმარი
 კოლონიალის წიქრობიდან რაიონის თავმ-
 ჯდომარეთ დაუწინავეა.

ბავშვობა საპარტიკანბრო

ნახ. ყურაშვილის, ტფილისი.

— მეგობრო, რას გარბიხარ?
 სტუდენტნი: — უცაკრავად, მოგბტუფე-
 დი — ჩვენი საპარტიკანბრო მეგონა, თურმე
 სანაგვე ყოფილა!

„კულამუშაობა“

ნახ. ალაგოძის, ახალ-სენაკი.

„გაუმბარება“

ნახ. რაშაძის, ტფილისი.

— ამოხეინ: ცხრაას ხუთი რეპეტიცია
 იყო ოქტომბრიზო. რეპეტიციის დროს გე-
 წერაღი ვიყავ: ეხლა კი პაპიროსმებს ვყოფ.
 ეს არის სამართალი!

„უღფრუმი რამეა“

ნახ. ნათიბიძის, ქუთაისი.

— ახანავო, გირჩევნია ჩემი ურმით წა-
 მოხვიდე; სულმროთა, ბილეთის აღმბამდე
 შე უყვე ხონში ჩაგყევანი!

გაცხადება!
 გადაგანის გამი
 სამეითხველო
 წლით
 დახაწილია

კოლმეტივის თავეზღომაკი

ორი ნესვი და კურდღელი.—
რას არ იზამს ეკას ხელი.

ბრემსილი—მეპევი

თანამედროვე ტენიკამ დაიპყრო აივრცე. ეს მოვლენა დღეს გაკვირვებას აღარ იწვევს.

მაგრამ საკვირველი ის არის, რომ პრიმიტიული სატრანსპორტო ტენიკა, როგორც არის ადამიანის ფეხი, უკან არ რჩება ავიაციას. აი, ამისი ცოცხალი მაგალითი:

ხრესილი დაშორებულია სოფ. ჭყეპისაგან ათი ვერსის მანძილით. ეს მანძილი გადალავებული და დაძლეულია ეკატერინე ჭინჭველაშვილის ფეხით, და აი როგორ:

ეკატერინე მასწავლებლობს სოფ. ჭყეპში და ამდევ დროს სასამართლოს მდივანად მსახურობს ხრესილში. რა ვუყოთ, მერე რომ საქმე ორივე ადგილას ფერხდება.

ამგვარად, ეკატერინემ, რა თქმა უნდა პროტექციისა და „მფარველის“ შემწეობით, დაამტკიცა ორი ანდაზის უსუსურობა: „ერთ ხელში ორი ნესვი არ დაიჭირება“ და „ორი კურდღლის მიმდევარი ვერც ერთს ვერ დაიჭერს“.

შესაძლებელია, ვერც ორ კურდღელს იჭერს და ვერც ორ საზამთროს, მაგრამ ფაქტი ის არის, რომ ჯამბაჯირს ორივე ადგილიდან მაგარად იჭერს.

მოგვაზოგრეთ მრისთავი
სამხმ გვიპო მებად ავი

„მნახველი“

ბრემითი, ზიათურა

შენდება, აღარ აშენდა
ჩვენი სოფლისა სკოლათ.

რა ააშენებს იმ საწყალს,
გარდაგვხდა ბევრი ბრძოლაო.
მოიჯარადრეს მიუგდეს,
ქამე და შეგერგებო.
ნუ შეიწუხებ თავს შრომით,
ოდესმე აშენდებო.
და ერემიაც ნავარდობს,
არ ატკენია თავია.
ან და კი რა ჰქნის ამ კაცმა,
თავადი ერისთავია.

შეაწუხა მთელი დაბა,
რომ ჩაიცივა ბრინჯაო კაბა.

შანცი

— ფოთი —

გრიშამ სთქვა: ტრფობა ქალისა,
არ მასვენებს ღამითაო.
მისი სახე არ მშორდება
თვალზე ერთი წამითაო.

მე რომ ქალად გარდავიქცე,
რა იქნება ამითაო?!

წავიდოდი ორლობითა
და უმთვარო ღამითაო.

თავსა ქალად ვაჩვენებდი
ტანზე ჩაცმულ კაბითაო.
სახეს სულ მთლად შევიცვლიდი
თავზე შავი შარფითაო.

და მშიერი კულა-მელა
იქითკენ მივიპარება.

რომ არაეინ დაანახოს,
ლობე-ყორეს ეფარება.

„წავილა, იქ მიცუნტულდა
სადაც ვარია ჯდებო“.

მიღამო ამბავს გაიგებს
და ყველა ფეხზე დგებო.

გრიშამ იკაღრა გაქცევა,
არ არის მთლად ძაბუნია.

(პო, მართლა, ყველა იცნობდეთ,
გვარი აქვს მას გაბუნია).

თავს იმართლებდა შემდეგში:
— მე არ მომსვლია ეგაო!..

კატა ვერ შესწვდა ძეხვსაო,
სირასკევია ზევაო.

კოლმეტივის თავეზღომაკი,
გლიხეზუბა თავს მჯღომაკი.

სალამური

დიდი-ჯინაბიში

კულაკებს თავს ევლება
როგორც ერთგული კრუხი.
ცხვრის ქურქში არის იგი,
ნამდვილი მგელი რუხი.

სად არ მოისმის მისი
გინება მონაქუხი.

მწარე აქვს კონსტანტინეს
სალამი და პასუხი.

კულაკზე ზრუნავს მუდამ,
ტრაქტორი ავიწყდება.

ტრაქტორი მინდვრად გლია.
ეანგდება, ლბება, ტყდება.

უყურადღებოდ დაღობა
სოია, თივა, ჩალა.

რას არგებს ჩვენს კოლექტივს
კულაკის მაჩანჩალა?!

იერიძონის საპვირსაო,—
ვინ ამოსდებს ალვირსაო?

ორ-გი

საღმური ძარბელი

ვერ შეედრება ჩვენს უფროსს
ყვირილში ორთქლმავალია.

(მით უფრო, როცა ღვინით
ვალეშილი და მთვრალია.

ავად გახდება, თუ ღვინო
სათრობად მან არ დალი.

ჯერ ის არავის უნახავს,
სწორ ფეხით მიმავალია)

ნეტავი ჩვენო ჭფროსო,
არ დაგძინოდა კვერთხზედა.

გამოგიქროლებს გაწმენდა,
დაგაჯენს ლაყვ კვერცხზედა.

— ჩვენი ბიჭი პეტია მოდის, პაპიროსი დამალე, თორემ შავ ღლებს დაგაყენებს.

— ამას არ გამოუწერია „წელი—4 წელში“-ს სესხის ობლიგაცია. (შეგიძლიათ სურათი ამოაჭრად და მოაღაწსოთ თქვენს კედლის გაზეთში ასეთივე პიროვნების სახელისა და გვარის წარწერით).

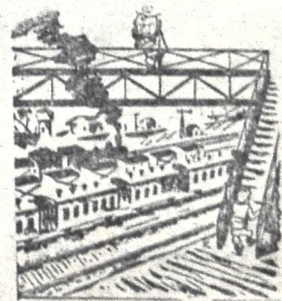
— ჩვენს წინააღმდეგ კიდევ დეკრეტი გამოსცეს!
— რა დეკრეტი?
— დეკრეტი საყოველთაო სწავლის შესახებ.

— ჩვენზე კიდევ იტყვიან, რომ გულზე ხელდაკრეფილები სხედანო?!

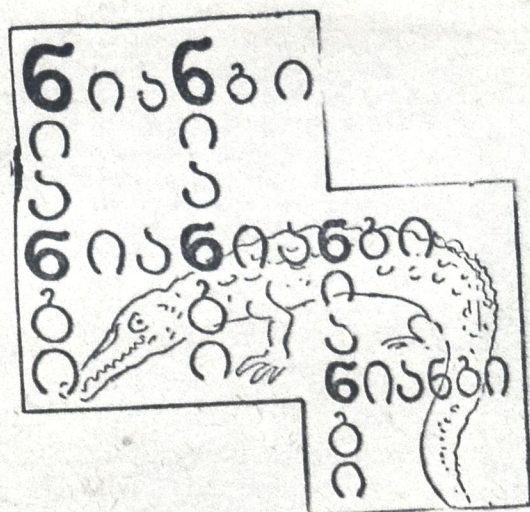

— მართალია შერდიან კარხანას, აქაც ისე ხშირად, როგორც სახლში.

— ტუუილს ამბობენ — რკ. გზებზე კატასტროფები! მთელი ნაბეგარი საათია აქ ვდგევარ და ერთი მარცხიც არ მომხდარა!

(ოკრიბა)

—თავო ჩემო, ბედი არ ვიწერია!
უნდა ისევ გავიკრიჭო წვერია;
კარგი იყო არ დამეჩყო თავიდან,
შუა ზღვაში გადავარდი ნავიდან.
ხალხს არ ესმის ჩემი ოხვრა, წრი-
აღარ მომდის საკურთხები ტილი.
ფოფოლია ძლივას დაღის ფეხზედა,
ისე გახდა ვით ნადები სხვეზედა.
ვიძლეოდი წამალს მოსაკლავადა,
მივდიოდი შემდეგ საწირავადა,—
მაგრამ მას შინ ვეღარ ვნახე ხერი,
მე კი ამით დამეშარათა სერი.
დამიჭირეს ვნახე ვირის აბანო,
მთლად მომსპო და გამათავა იმანო.
არ იქნა და აღარ დაღვა საშველი.
არ გამოჩნდა კაცი ჩვენი მაშველი.
თავო ჩემო ბედი არ ვიწერია,
მოდო ავღვე, გავიკრიჭო წვერია.

მედგარიძე.

ს ა ი ღ უ მ ლ ო გ ა რ ა თ ი

ძმაო კირილე.
დღეს მივიღე შენი გამოგზავნილი
ბარათი.
იწერები, რომ ფოსტა - ტელეგრა-
ფის წმენდკომისიამ შენთან ერთად
გედევანი, კოლია, სიმონი და იაშა
მოხსნა სამსახურიდანო. გედევანი
აღბათ იმიტო, რომ —ოზურგეთში-
300 მან. სურამში 800 მან. და ნატა-
ნებში-107 მან. „გაიმასქნა“.

გრიშას დახმარებით იმავე დღეს
მოწყობილხარ საპასუბისმებლო სა-
მუშაოზე, უფრო დიდი ჯამაგირით—
სოცტორგფლოტში, ბათუმის განყო-
ფილებაში, მაგრამ არ იწერები რა
ბედი ეწვია სხვეს.
ძალიან მოგიხებებია, რომ ბათუ-
მის ფოსტა - ტელეგრაფის კანტორის
სახაზინო ბინის დათმობისათვის შევი-
დათი მანეთი დააძვრე და ამავე დღეს

ძმა-ბიჭების დახმარებით შეზღვეუ-
რების ახალ ავებულ ბინაში ორი დი-
დი ოთახი უფასოთ ჩაივდე ხელში.
ჩემის აზრით ეს გაუვლედა, თუმცა
კარგი ხანია ზედმეტ სახელად
„ტყელო“ გქვია შენ. ამ ფულიდან
აღბად რამოდენიმე კვარტი ღვინო
იაშას, სიმონს და სხვებსაც ერგო.
თით-თით

გ ო ღ ო რ ი

ბუშხირაძის (ქუთაისი). რატომ არ გვწერო, თუ
რომელ ვახოზეა დაპარაკი?
ბოშას (ტომანიერი, ვანის რაიონი) არც ასე ძნელი
გამოსაცნობია ეს თქვენი გამოცანა:
დაღამდება და „სამება“
იწყებს სახლში კარტის თამაშს.
ზოგი ცოტახ, და ზოგი კი
ავებს კახის მანეთს სამაშს.
წაკითხვისთანავე მიხვდებიან, რომ ესენი არიან: აკა-
კი, კოლია და ილია.
ბარ-ბის, კინო-პალასის შესახებ ჩვენ უკვე გვერ-
და (იხ. „ტარტაროზი“ №43), რომ:
შიგ შემსვლელს, ძმაო, კინოსათვის არა სცალია.
გინდა ეკრანზე კინო-სურათს უყურო, მაგრამ
შენ უნებლიეთ პარტრეტისკენ გარბის თვალთა,
(როგორ მოშორდე, ხედავ—თვალწინ კოხტა ქალია).
კინო-პალასი ანგელოზთა საბუღარია;
კედლებს „ამშვენებს“ ნიკოლოზის ღერბი, ჯვარია.
ფრინავს კედლებზე ორთავიანი არწივი ძველი
რად ვერ შეახეს წაასულელად ამ კედლებს ხელი?
კოკის (სურამში) გვწერო, რომ:
„კოოპერატივიდან მიხუთეჯერ მოხსნილმა ყოფ. ვა-
ჭარმა არუცოვმა უკვე აღიდგინა თავი დიდი ბეზიის დახ-
მარებით და მიიღო გატანილი ფული შეწუხებისათვის
ბოდიშის მოხდით“—ო.
ეს გარემოება მასზე უფრო კოოპერატივის გამგე-
რებს ახასიათებს უარყოფითად. ჩვენ არაფერი დაგერ-

ჩენია სათქმელი გარდა იმისა, რომ ვერჩიოთ გამგეობას
კიდევ არ დაუშვას ასეთი „მეცდომა“—რომ კიდევ მოხს-
ნას არუცოვი. ხოლო თუ დაუშვებს ასეთ „მეცდომას“,
ნულარ გამოასწორებს მას, ვინაიდან ეს უფრო არავებს
კოოპერატივს.
სლაშორის (ბათომი) მართლაც ხლოფორთი ყო-
ფილხართ. თუ მართლაც არ შეგვაწუხებთ შემდეგში
ასეთი ლექსების გამოგზავნით, დაგიბეჭდავთ თქვენს პო-
ემიდან ამ სტრიქონებს.
ზღვაში თევზი მიცურავდა,
თავს აქანებს, კუდს-არაო.
ფუტურისტი პოეტი ვარ,
არ ვატარებ ქუდს-არაო.
აღბად არ ავაქვთ და—ამიტოა. (რა შუაწია აქ ფუ-
ტურისტობა). ლექსთა წყობასაც ეტყობა, რომ ასეთ სი-
ცივიებში თქვენ უქუდოთ დაღიხართ.
ლემპირის (ქუთაისი). თუ თქვენი ლექსი თქვენს
ლექსსავით ბლაგვია, სჯობს შემოიხსნათ და შიინახოთ.
(თუმცაღა ისიც სწორია, რომ:
ლექსური და ლექსთა წყობა
ვერ არიან შეწყობილი.
ეს ქე ციცი, მაგრამ მაინც
პოეტის ვარ მე მამობილი.
შე კაი კაცი, თუ კი ციცი თავს ოლიასიის იქნალებ
და ჩვენც გვაწუხებთ. „თუ არ დაიბაქდა, მასალა სად იქ-
ნებოა?“—გვეკითხებით.
— უფსკერო გოდორში!—გაპასუხებთ ჩვენ.

IP 345
1930

16 „ერთი წავა და სხვა მოვა ტურფასა საბაღნაროსა“

საქართველოს
სახელმწიფო
ისტორიკო-მუზეუმი
Библиотека-Музей
имени
И. Гришанина
Историческая наука

— დაგვადგა საშველი! მოვისვენებთ — „ბარბაროზი“ მოგვშორდა!
— რა გიხარია? უარესი მოდის, — „ვანის“ გაეყარეთ, „ვუნი“-ს შევეყარეთ!
რედაქ. ხარად. კოლეგიაჟ ი. წ. „მუშას“ გამოცემა სტამბა „კო ლექტივი“